

[Steen.]

var saadanne forskellige andre Smaating, der skulde fra Haanden, og det tager naturligvis alt sammen sin Tid.

Det, vi fra Det radikale Venstres Side ved Valget søgte og fik vore Vælgeres Tilslutning til, var en Fortsættelse af den Samarbejdets Politik, der var angivet gennem de Retningslinier, paa Grundlag af hvilke de to Partier førte deres Valgkamp, og naar vi da ser paa de nærmest foreliggende Opgaver, ja, saa melder sig naturligvis i første Række det, hvorom Valget ogsaa særlig drejede sig, Valutalovforslaget. Her fremsatte Venstres ærede Ordfører (Krag) i Gaar nogle Bemærkninger om, at endelig var det jo lykkedes ham at faa fat i Regeringens Valutaforslag, han havde haft meget Besvær med det, men lykkedes var det altsaa. Jeg tror ikke, man i Offentligheden i øvrigt har haft saa meget Besvær med det, for vi talte jo om det paa alle Møder. Det ærede Medlem siger, at vi foreslaar en 2-aarig Forlængelse. Ja, det var sagt med al ønskelig Tydelighed før Valget, og som Forholdene ligger i Dag, mener vi, at det tjener alle Interesser, at vi ikke saa ofte, som vi nu gennem Aarene har haft det, skal have den Usikkerhed og Uro, som hele dette Spørgsmaal skaber, naar vi hvert Aar skal beskæftige os med det, som vi har maattet gennem de senere Aar. Jeg havde oprigtig talt ventet, at de to Ordførere for Partiet Venstre og Det konservative Folkeparti i Gaar vilde have benyttet Lejligheden til om dette Spørgsmaal at sige, at man erkendte, det var det, Valget havde drejet sig om, her havde Folket talt, og paa det Omraade skulde der ikke fremefter være nogen Vanskelighed. Men det forstaar jeg altsaa, de ikke er færdige til, og det, vi her oplever, er vel den gamle Historie, at Oppositionspartierne ikke er færdige med at kigge paa hinanden, hvem der skal, og hvem der skal lade være, hvem der skal bære sig forstandigt ad, for at den, som bærer sig mindre forstandigt ad, derved kan faa et Grundlag for at angribe den anden. Det har været Fremgangsmaaden hidtil og er formodentlig den, vi skal opleve igen.

Men bortset fra det, man her skal igenem, regner jeg dog alligevel med, at paa det Omraade bliver der ikke nogen Vanskelighed. Men selv om man nu vil erklære her, at det bøjer man sig for, siger jeg til de ærede Partier: er dette at tro, at man kan affinde sig med et Valgresultat, som man fra konservativ Side gjorde det i 1932 ved den Udtalelse, Partiets daværende og nuværende

ærede Formand fremsatte, at nu havde man faaet den Valutalov, hvorom Valget havde drejet sig, og saa havde Valget faaet sit — er det nu ikke en lidt for snæver Betragtning at anstille over for, hvad et Valg betyder, og hvad et Valg er Udtryk for? Vi i Det radikale Venstre er Tilhængere af den Tanke, at Folket faar Lejlighed til at tage Stilling til store, betydningsfulde Spørgsmaal, der i en Valgperiodes Forløb kan opstaa, men saa er Folkeafstemning Vejen. Et Valg er Udtryk for noget andet og mere. Et Valg er Udtryk for Befolkningens Bedømmelse af Partiernes Stilling over for den Række af Problemer, der har foreligget, som vi har haft Lejlighed til at tage Stilling til, og paa Grundlag af hvilke Befolkningen i Danmark i dette Øjeblik har dømt os imellem. Og gælder dette i Almindelighed, saa gælder det naturligvis i Særdeleshed i en Situation som den foreliggende, hvor mange af de Spørgsmaal, Rigsdagen kommer til at beskæftige sig med, er praktisk talt de samme som eller dog nær beslægtede med dem, vi har taget Stilling til, og som ogsaa Befolkningen nu gennem Valget har taget Stilling til.

Det ærede Medlem Hr. Krag fremsatte Morgenen efter Valget, da han udtalte sig til Offentligheden, en Udtalelse, som jeg efterhaanden ikke forstaar Meningen af, og da den Tendens, der prægede Udtalelsen, i ikke ringe Grad prægede ogsaa den Tale, det ærede Medlem holdt her i Gaar, finder jeg Anledning til at beskæftige mig lidt med den, idet det er min Opfattelse, at det vilde være gavnligt for begge Parter, om vi engang fik talt ud om dette og om muligt klaret, hvad det egentlig er, det ærede Medlem i denne Forbindelse tænker paa. Det ærede Medlem sagde saadan noget som — jeg har det ikke ordret —, at det, der nu var sket, betød Erhvervslivets fortsatte Socialisering. Det var det samme, der gik igennem Talen i Gaar. Nu skal jeg gerne erkende, at jeg er mulig ikke saa stiv i disse Socialiseringsteorier, som jeg burde være, det gaar vel med dem som med andet, der skifter med Tiden og skiftende Tidens Forhold. Men jeg har oprigtig talt forstaaet det saadan i den Tid, jeg har forsøgt at sætte mig ind i Politik, at ved „Socialisering“ oversat paa Dansk forstaar man saadan noget i Retning af, at Staten overtager og paa Borgernes Regning og Risiko driver forskellige Erhvervsvirksomheder. Det kan ikke være noget saadant, det ærede Medlem tænker paa, for om noget saadant er der ikke af denne Regering fremsat noget Forslag. Hvis det ærede Medlem derimod